

ROBERT ASPRIN

MYTOMYLY

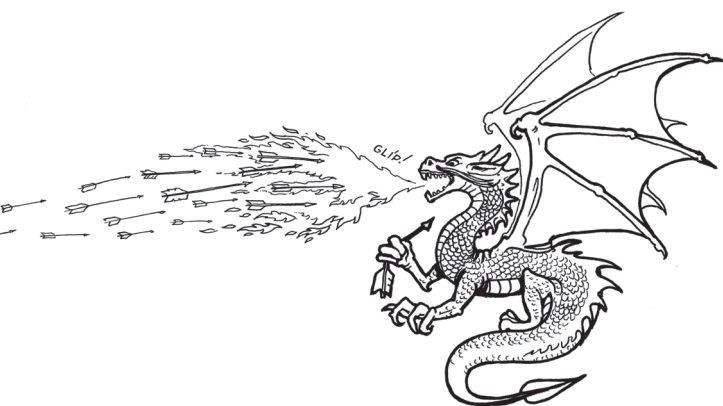
TRITON

PŘELOŽIL ROBERT TSCHORN

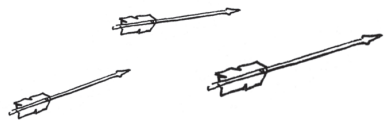
TRITON
Praha / Kroměříž

ROBERT ASPRIN
MYTOMYLY

PŘELOŽIL ROBERT TSCHORN

ROBERT ASPRIN

MYTOMYLY

PŘELOŽIL ROBERT TSCHORN

STANISLAV JUHAŇÁK – TRITON

Robert Asprin

MYTOMYLY

*Tato kniha ani žádná její část nesmí být kopírována,
rozmnožována ani jinak šířena bez písemného souhlasu vydavatele.*

Copyright © 2013 by Bill Fawcett & Associates

Original print copyright © 1980 by Robert Asprin

Translation © Robert Tschorn, 2021

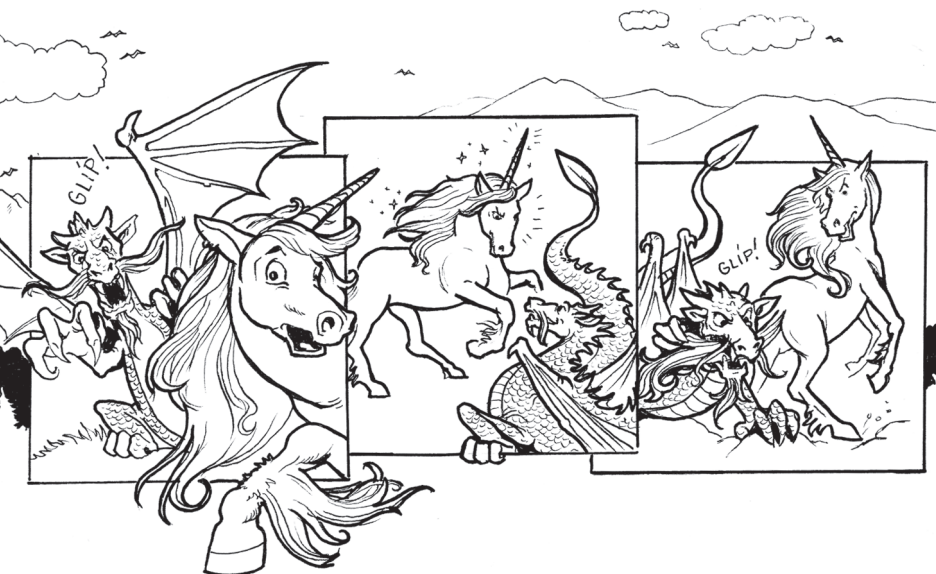
Illustrations and cover © Jana Šouflová, 2021

© Stanislav Juhaňák – Triton, 2021

ISBN 978-80-7553-809-3

Stanislav Juhaňák – Triton, Vykáňská 5, 100 00 Praha 10

www.tridistri.cz

Kapitola první

„Člověka pořád někdo vytrhuje ze spaní.“

– R. van Winkle

Nepříjemných způsobů probuzení z hlubokého spánku se najde přehršel, ale k nejhorším patří kravál, jaký nadělá drak, když hraje s jednorožcem na babu.

Rozlepil jsem jedno víčko a kalným zrakem se pokusil zaostřit na pokoj. O zem zarachotila překocená židle a utvrdila mne v přesvědčení, že za rozmazané vidění mohou alespoň zčásti nepravdivé otřesy v podlaze a ve zdech. Jedinec nevybavený mojí rozlehlou zásobárnou těžce vydobytých vědomostí a bolestně přestálých zkušeností by mohl pandemonium připsat na vrub zemětřesení. Já nikoli. Můj závěr byl

podepřen prostou logikou. K zemětřesením v oblasti docházelo nesmírně vzácně. K honičkám jednorozce s drakem naopak neustále.

Den začínal jako každý jiný, aspoň každý jiný den začínajícího čaroděje v učení u démona.

Kdybych byl býval dovedl předvídat budoucnost aspoň trochu přesně a tušil, co se má stát, nejspíš bych nebyl vůbec vylezl z postele. Rvačky nejsou moje parketa, a nikdy nebyly, natož postavit se celé armádě... ale to bych předbíhal.

Tupá rána mě nejen probudila, ale také roztrásla celé stavení a shodila na podlahu všeho chuť špinavého nádobí, nyní střepů. Druhý otřes měl ještě větší ššávu.

Zvážil jsem, zda něco nepodniknu. Zvážil jsem, zda raději zas neusnu. Pak jsem si vzpomněl, v jakém stavu se můj mentor včera odebral na lože.

To mě probralo. Nesnesitelnější než pervský démon je jediné pervský démon s kocovinou.

Jako blesk jsem vyskočil a přeběhl ke dveřím. (Tu křepkost nutno připsat spíš na konto strachu než vrozených dispozic.) Přemohl jsem dveře, vystrčil hlavu a obhlédl terén. Pozemky okolo hostince vypadaly jako obvykle. Plevel už nám přerůstal přes hlavu, místy nejen obrazně. Jednou se s ním bude muset něco udělat, ovšem mému mentorovi divoké bujení zřejmě nevadilo. Vzhledem k tomu, že kdybych na problém upozornil, musel bych ho řešit já, ani teď jsem se rozhodl nedělat rozruch.

Raději jsem prozkoumal zdupané pěšiny a čerstvé průrvy v džungli, abych z nich určil umístění nebo alespoň směr pohybu své kořisti. Už jsem téměř přesvědčil sám sebe, že ticho chvíličku vydrží a já

se můžu vrátit na kutě, když se země zase roztrásla. S povzdechem jsem se vypjal do plné výšky – nic moc – a připravil se na útočící hordy.

První se objevil jednorozec, v trysku zahrnul okolo rohu hostince po mé pravici tak prudce, až mu od kopyt odletovaly drny.

„Pryskyřníku!“ zařval jsem, ztělesněná autorita.

Vzápětí jsem musel skočit zpátky do úkrytu v závětrí, jinak by mě rozběhnuté zvíře udupalo. Ta neposlušnost se mne trochu dotkla, ale zlobit jsem se na něj nemohl. Měl v patách draka, a když dojde na rychlé brždění, není drak žádný blesk.

Jako by slyšel telepatickou narážku, vylétl na scénu i drak. Přesněji řečeno nevlétl, nýbrž žuchnul; narazil do rohu, až se hospoda otrásla. Jak jsem řekl, drak není žádný blesk.

„Glípe!“ zařval jsem na něj. „Okamžitě toho nech!“

Místo odpovědi po mně přichylně máchl ocasem, když dusal kolem. Naštěstí pro mě netrefil a znovu otrásl stavením.

Tolik k ztělesněné autoritě. Kdyby byli moji dva věrní svěřenci jen o chlup poslušnější, bál bych se o život, sotva bych vyvázl živ. Ale zastavit jsem je musel. Řčení o probouzení spícího draka vymyslel někdo, kdo nemusel nikdy řešit spícího démona.

Chvilku jsem se zájmem pozoroval, jak se ti dva honí v džungli plevelu, a pak jsem se rozhodl to řešit jednoduše. Zavřel jsem oči, oba jsem si je představil, draka a jednorozce. Obraz jednorozce jsem překryl obrazem draka, doplnil pár tahů mentálním štětcem, otevřel oči.

Sám jsem viděl stále stejný výjev, v plevelu proti sobě stáli drak a jednorozec. Jenže kouzlo bylo moje,

na mě pochopitelně neúčinkovalo. Glípova reakce ale dokazovala, že zabralo.

Zvedl hlavu a zamžoural na Pryskeřníka. Z jednoho úhlu, z druhého, dlouhý hadí krk natahoval, co to šlo. Pak hlavu otočil dozadu do houští a pátrání zopakoval. Nakonec se podíval zase na Pryskeřníka.

Pro něj spoluhrač zničehonic zmizel a na jeho místě stál druhý drak. Hlava mu to nebrala, chtěl zpátky svého kamaráda.

Když říkám, že drak není žádný blesk, v pohybu ani v myšlení, musím na jeho obranu dodat: nemyslím to tak, že je nemotorný nebo přihlouplý. Je mladý, proto má také jen deset stop na délku a nedovyvinutá křídla. Jsem zcela přesvědčen, že v dospělosti – za nějakých čtyři sta pět set let – bude obratný a moudrý, což o sobě říci nemohu. Pokud bych nějakou shodou nepravděpodobných náhod dožil tak dlouho, budu tak akorát starý.

„Glíp?“

Drak se teď díval na mě. S rozumkem byl v koncích, obrátil se tedy na mě, ať zjednám nápravu, nebo aspoň poskytnu vysvětlení. Jako viník situace, která ho přivedla do úzkých, jsem se cítil provinile. Chvilíčku jsem se rozmýšlel, jestli Pryskeřníkovi nevrátím jeho podobu.

„Nemyslíš, že je toho kraválu málo...“

Při těch hlubokých sarkastických slovech, která mi zaduněla za zády, jsem sebou trhl. Snažil jsem se marně. Aahz se probudil.

Nasadil jsem výraz zpráskaného psa a otočil se k němu.

Nemusím zdůrazňovat, že vypadal strašně.

Kdybyste si snad chtěli myslet, že démon pokrytý zelenými šupinami vypadá už dost strašně, neviděli jste démona v kocovině. Flíčky ve žlutých očích, za běžných okolností zlaté, byly teď měděné, podtržené sítí tepajících oranžových žilek. Rty stažené bolestným šklebem odhalovaly ještě víc špičatých zubů než děsivý úsměv, kterým mi jindy dodával odvahy. S pěstmi založenými v bok při své mohutné postavě vypadal tak strašlivě, že by se i medvědu křížákovi podlomila kolena.

Já se ale vyděsit nenechal. Po roce s Aahzem jsem věděl, že huř štěká, než kouše. Na druhou stranu, ještě mě nekousl.

„Ale Aahzi,“ namítl jsem a palcem u nohy přitom dělal důlek v zemi. „Furt mi říkáš, že když nezaspím cokoli, nejsem fakt unavený.“

Moji jízlivost přešel jako krajinu, což dělá vzdyc-ky, když proti němu obrátím jeho vlastní citát. Místo toho přimhouřil oči a podíval se mi přes rameno, co se děje. „Chlapče. Řekni mi, že trénuješ. Řekni mi, žes někde nevysomroval dalšího pitomýho draka, abychom se tuplem zbláznili.“

„Trénuju!“ pospíšil jsem si s uklidňující odpovědí a na důkaz jsem honem vrátil Pryskyřníkovi normální vzhled.

„Glíp!“ řekl šťastně Glíp a ti dva se vrátili k honičce.

„No fakt, Aahzi,“ pronesl jsem bezelstně, abych předešel další kousavé poznámce. „Kde bych v téhle dimenzi našel druhého draka?“

„Kdyby tady na Tulpu nějaký byl, ty bys ho našel,“ zavrčel. „Pokud si dobře vzpomínám, nedělalo ti velké potíže natrefit na tohohle, sotva jsem se otočil zády. Učedníci!“

Vrátil se ze sluníčka do šera pod střešou hostince.

„Pokud si správně vzpomínám,“ poznamenal jsem a vydal se za ním, „to bylo v Bazaru na Pakle. Druhého draka si tam neopatřím, protože mě nechceš naučit cestovat mezi dimenzemi.“

„Vlez mi na hrb, kluku!“ zasténal démon. „Tohle jsme probírali tisíckrát. Dimenzionální cestování je o hubu. Podívej se na mě! Ztroskotal jsem bez moci v týhle zakopaný prdimenzi, kde žijou barbaři a zrádlo není k jídlu.“

„Moc jsi ztratil, protože Garkin říznul svůj kotel speciálních efektů šprýmařským práškem a umřel dřív, než ti mohl dát protijed,“ připomněl jsem.

„Bacha na pusu, takhle se o bývalém učiteli nemluví,“ varoval mě Aahz. „Pravda, ten starý slizák měl slabost pro kanadské žertíky. Ale byl mistr čaroděj... a můj přítel. Kdyby nebyl, nepověsil bych si na krk jeho hubatýho učedníka.“ Významně se na mě podíval.

„Promiň, Aahzi. Já jenom...“

„Hele, kluku,“ přerušil mě unaveně, „kdybych měl svou moc, což nemám, a tys byl připravený se naučit hopsat mezi dimenzema, což nejsi, zkusili bychom to. Kdybys to zvrátil a hupsnul nás do špatný dimenze, vytáhnul bych nás z toho, než by začalo přituhovat. Jenže za daných okolností by bylo hopsání horší než ruská ruleta.“

„Co je ruská? A kanadské?“

Hostinec se otrásl, Glíp zase nevybral zatáčku.

„Nechceš tomu pitomému drakovi konečně vysvětlit, že si má jít hrát přes ulici?“ zavrčel Aahz a natáhl krk z okna.

„Dělám na tom, Aahzi,“ uklidňoval jsem ho. „Trvalo mi skoro rok, než jsem ho odnaučil dělat doma loužičky.“

„To mi radši ani nepřipomínej,“ hudral Aahz. „Kdyby bylo po mém...“

Nedořekl a vykroutil krk stranou.

„Měl bys toho draka převlíknout,“ prohlásil znenadání. „A připrav se dělat pochybnou existenci. Máme hosta.“

Nepřel jsem se. Dávno jsme se přesvědčili, že Aahz má mnohem lepší sluch než já.

„Rozkaz,“ řekl jsem a pospíšil splnit úkol.

Potíž s tím, když si člověk zřídí základnu v hostinci, jakkoli izolovaném a zchátralém, je ta, že v něm cizí lidé čas od času hledají jídlo a nocleh. Magika stála v kraji mimo zákon a o svědky jsme rozhodně nestáli.

Kapitola druhá

„První dojem je nejdůležitější, neboť nejdéle vydrží.“

– J. Carter

K hospodě jsme s Aahzem přišli za ne zcela kalých okolností. Přesně řečeno jsme ji obsadili jako válečnou kořist poté, co jsme z ní (s pomocí několika spojenců, již nepřítomných) vyhnali šíleného čaroděje Is'tvana a hnali ho se všemi komplici svinským krokem do vzdálených dimenzí. Předtím tu měl základnu on. Teď je naše. Od koho ji převzal Is'tvan a jak, jsem nechtěl vědět. Ačkoli mne Aahz opakovaně uklidňoval, žil jsem ve strachu z návratu jejího právoplatného majitele.

Na tohle všechno jsem musel vzpomínat, když jsem venku čekal na našeho hosta. Jak jsem už řekl, Aahz měl ostrý sluch. Když ohlásí, že zaslechl něco „blízko“, často opomene dodat, že „blízko“ může být na míli od nás.

Naše přátelství trvalo dost dlouho, abych si stačil povšimnout, že jeho sluch je rovněž nevysvětlitelně nespolehlivý. Na půl míle slyšel, jak se drbe ještětěpták, ale občas nevnímá ani nejzdvořilejší prosbu, ať na něj řvu sebevíc.

Po našem bájném hostu ještě nebylo ani vidu. Napadlo mě schovat se pozdně dopolednímu slunci zpátky v lokálu, ale rozmyslel jsem si to. Kvůli hostovi jsem pečlivě nachystal scénu a přičilo se mi ji narušit jen kvůli osobnímu pohodlí.

Maskovacím kouzlem jsem nešetřil na Pryskeyřníka, na Glípa ani na sebe. Glíp teď vypadal jako jednorožec, což Pryskeyřníka ani v nejmenším neznepokojovalo. Jednorožci zřejmě tolik neřeší, s kým si mají hrát, jako draci. Z obou jsem udělal mnohem ztrhanější herky, než byli. Podtrhli tak obraz, který pevnými tahy načrtl můj vlastní zjev.

Záhy po obsazení základny jsme se s Aahzem dohodli, že nejlepší zbraní proti nevídaným hostům nebude zastrašování a vyhrožování, nýbrž znechucení. Ať odejdou z vlastní vůle. Za tím účelem jsem postupně vytvořil přestrojení, které cizí osoby přesvědčí, že se mnou nechtějí být pod jednou střechou, ať je ta střecha sebevětší a hostinec sebeprázdnější. V tomto přestrojení budu scestné pocestné vítat jako majitel podniku.

Ve vši skromnosti musím připustit, že můj převlek dovedl vykřičet do světa právě to, co jsem potřebo-

val. I někteří návštěvníci křičeli, když mne viděli, dalším se zvedal žaludek, jiní do vzduchu mezi sebou a mnou čmárali náboženské symboly. Žádný nepožádal o nocleh.

Když jsem experimentoval s rozličnými tělesnými vadami, Aahz správně poznamenal, že jedno postižení není pro většinu lidí dost odpudivé. V dimenzi jako Tulp je to vlastně vcelku normální. Abych si kýžený účín pojistil, přijal jsem jich větší množství.

V přestrojení jsem bolestivě kulhal, měl jsem hrb a znetvořenou ruku, očividně napadenou chorobou. Pár zbylých zubů se kroutilo a blyštělo špínou, jedno oko mělo sklon bloumat směry zcela nezávislými na pohybech druhého. Nosu chyběla souměrnost – to celému obličejí – a mistrovským kouskem byly od pohledu krvelačné breberky, které mi lezly z opelichané kštiny i z cárů oděvu.

Celkový umělecký dojem byl děsivý. I Aahz přiznal, že je mu ze mě nevolno, což byla – vzhledem ke všemu, co musel v různých dimenzích vidět – chvála nejvyšší.

Ze zamyšlení mě vytrhl příjezd hosta. Seděl na velkém nelétavém jezdeckém ptáku, jako by spolkl lineál. Neměl stejnokroj ani viditelné zbraně, ale zupácký posez prozrazoval vojáka mnohem jistěji než jakýkoli vnější znak. Když se pomalým ptačím krokem blížil k hostinci, ostražitě a podezíravě přeskakoval pohledem ze strany na stranu. Překvapivě ani jednou nespočinul očima na mně. Zřejmě usoudil, že nejsem živ.

Tohle se mi nechtělo líbit. Vypadal spíš na lovce než na pocestného. Ale když už tu byl, musel jsem se s ním vypořádat. Vžil jsem se do role.

„Znešenej pán tu bude nocovat?“

Při těch slovech jsem k němu zamířil praktickým námořnickým krokem. Pro případ, že by na něj byl můj převlek příliš civilní, jsem z koutku vypustil lep-kavou slinu a nechal ji stéci až na bradu.

Muž ale věnoval pozornost krocení svého oře. Nelétavý nebo ne, pták se pokoušel uletět. Moje přestrojení brnklo na předvěkou strunu, již oř podědil po svých okřídlených prapředcích.

Čekal jsem, hlavu zvědavě zvednutou. Muž jízdni zvíře ovládl, ale docela neuklidnil. Konečně se podíval na mě. Záhy odvrátil zrak a jal se studovat nebe.

„Hledám osobu známou jako čaroděj Skeeve,“ oznámil.

Ted' jsem zas leknutím nadskočil já. Pokud jsem věděl, moji totožnost nikdo neznal, natož adresu, tedy až na Aahze.

„To jsem já!“ vypadlo ze mě. Tolik mě zaskočil, že jsem promluvil vlastním hlasem.

Muž si mě v hrůze změřil a já si vzpomněl, jak vypadám.

„To sem já osel, že sem nezavolal pána,“ rychle jsem se opravil. „Znešenej pán počká, přivedu.“

Udělal jsem čelem vzad a zapadl do hospody. Aahz čekal v lokálu.

„Co se děje?“

„Chce... chce mluvit se Skeeve... se mnou!“ zadržával jsem.

„Tak co děláš tady?“ zeptal se rozumně démon. „Běž tam a promluv si s ním.“

„Takhle?“ poukázal jsem na přestrojení.

Aahz podrážděně zvedl oči v sloup. „Co na tom sejde? Kluku, kluku. Ten chlap je cizák.“

„Mně na tom sejde!“ prohlásil jsem a vypjal hruď.
„Ptá se po čaroději Skeevovi a já si myslím...“

„Cože?“ skočil mi Aahz do řeči.

„Ptá se po čaroději Skeevovi,“ zopakoval jsem a nenápadně si prohlédl postavu venku. „Mně připadá, že je voják.“

„Mně připadá, že má strach,“ opáčil Aahz. „Příště bys to s tím převlekem neměl tolik přehánět.“

„Nemohl by to být lovec démonů?“ zeptal jsem se znepokojeně.

Aahz neodpověděl, ale hned ucouvl od okna. „Když chce čaroděje, dostane čaroděje,“ pronesl polohlasem. „Honem, kluku, předělej mě na Garkina.“

Jak už jsem připomněl výše, Garkin byl mým prvním učitelem magiky. Veliký muž s prošedivělým plnovousem, jeden z našich nejoblíbenějších převleků. Garkina bych udělal se zavřenýma očima.

„To jde,“ ohodnotil můj výkon Aahz. „Teď sleduj a uč se, mluvit budu já.“

„Takhle?“ zděsil jsem se.

„Klídek, kluku. Pro tenhle rozhovor jsem já ty. Jasný?“

Aahz nečekal na odpověď a vyšel ven. Neměl jsem jinou možnost než ho následovat.

„Kdo si žádá slyšení u velkého Skeeva?“ zaduněl zvučným basem.

Muž mi věnoval další nervózní pohled a narovnal se v ramenou. „Jsem vyslanec Jeho nejvznešenějšího Veličenstva Rodricka Pátého, krále v Possiltu –“

„Krále v čem?“ skočil mu do řeči Aahz.

„Promiňte?“ zarazil se voják.

„Kde je jako to Possiltum?“